

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ

ໂດຍ ແອນ ເອັມ ດິບ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ເພື່ອນໝູ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊ່າງເປັນສິດທິພິເສດແທ້ໆ ແລະ ເປັນໂອກາດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້. ພວກເຈົ້າເປັນພາບທີ່ໜ້າປະທັບໃຈຫລາຍ.

ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມນີ້ ແມ່ນເປັນຫົວຂໍ້ສຳລັບກິດຈະກຳຂອງຊາວໝູ່ມຂອງປີ 2011. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມການປະຊຸມຂອງກຸ່ມຊາວໝູ່ມ ແລະ ກອງປະຊຸມສິນລະລິກໃນປີນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນກຸ່ມຊາຍໝູ່ມແລະ ຍິງໝູ່ມແບ່ງປັນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມວ່າມັນ ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ເຂົາເຈົ້າແນວໃດ ແລະ ມັນກ່ຽວພັນກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າແນວໃດ. ຫລາຍຄົນຮູ້ວ່າ ມັນເປັນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ສຸດທ້າຍ, ຍາວກວ່າໝູ່ໝູ່, ຍາກກວ່າໝູ່ໝູ່ທີ່ຈະທ່ອງຈຳ, ແລະ ເປັນຂໍ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຫວັງວ່າ ອະທິການຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າທ່ອງໃຫ້ເພິ່ນຝັງ. ແຕ່ຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມມີຄວາມໝາຍຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນ.

ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມເປັນສິ່ງນຳພາໄປຫາຄວາມຊອບທຳ, ເປັນການດຳລົງຊີວິດ ແບບຊາວຄິດສະຕຽນ. ໃຫ້ອາດພາບບິດໜຶ່ງວ່າ ໂລກຈະເປັນແບບໃດຖ້າທຸກຄົນເລືອກດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄຳສອນຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມທີ່ວ່າ: “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນສັດຊື່, ຈິງ, ບໍລິສຸດ, ມີເນດຕາ, ມີຄຸນນະທຳ, ແລະໃນການເຮັດຄວາມດີຕໍ່ ມະນຸດທັງປວງ ໂດຍແທ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະກ່າວວ່າ ພວກເຮົາດຳເນີນຕາມຄຳແນະນຳຂອງໂປໂລ—ນັ້ນຄື ພວກເຮົາເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາຫວັງທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາອົດທົນມາແລ້ວຫລາຍສິ່ງ ແລະຫວັງທີ່ຈະສາມາດ ອົດທົນໄດ້ທຸກສິ່ງ ຫາກມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນຄຸນນະທຳ, ສວຍງາມ, ຫລືຄວນສັນລະເສີນ ພວກເຮົາສະແຫວງຫາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້.”

ໃນເຊົ້າວັນອາທິດຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເທື່ອທຳອິດທີ່ປະທານມອນສັນໄດ້ຂຶ້ນກ່າວໃນຖານະທີ່ ເປັນສາດສະດາ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງ ໂປໂລຈາກ ຟິລິບປອຍບົດທີ 4 ຂໍ້ທີ 8, ຊຶ່ງດົນໃຈ ຫລັກທຳຫລາຍຊຶ່ງຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມ. ປະທານມອນສັນຮັບຮູ້ວ່າວັນເວລາ ຂອງເຮົາແມ່ນມີການທ້າທາຍຫລາຍຂະໜາດໃດ ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວເປັນກຳລັງໃຈວ່າ, “ໃນເສັ້ນທາງອັນບໍ່ແມ່ນອນແຫ່ງຊີວິດມະຕະນີ້ ບາງເທື່ອເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ ... ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳ ຂອງອັກຄະສາວົກໂປໂລ ຊຶ່ງຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.”¹

ຄຳຄືນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເນັ້ນໜ້າຢູ່ກັບຫລັກທຳສອງຊຶ່ງຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມ ທີ່ຈະຊ່ອຍ “ຮັກສາເຮົາໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.” ຂ້າພະເຈົ້າມີປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນຂອງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ.

ທຳອິດ, “[ຂ້າພະເຈົ້າ] ເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ.” ການເປັນຄົນຊື່ສັດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ປຶ້ມນ້ອຍຊື່ວ່າ *True to the Faith* ສອນວ່າ, ການເປັນຄົນຊື່ສັດໝາຍຄວາມວ່າຈິງໃຈ, ແທ້ຈິງ, ແລະ ປາດສະຈາກມານຍາຕະຫລອດເວລາ.² ມັນເປັນພຣະບັນຍັດຈາກພຣະເຈົ້າວ່າໃຫ້ຊື່ສັດ,³ ແລະ “ຄວາມຊື່ສັດຢ່າງແທ້ຈິງຈຳເປັນສຳລັບຄວາມລອດຂອງເຮົາ.”⁴

ປະທານຮາວເວີດ ດັບເບິນຢູ ຮັນເທີ ໄດ້ສອນວ່າ ເຮົາຈະຕ້ອງຊື່ສັດແທ້ໆ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ:

“ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ ມີໂປສເຕີແຜ່ນໜຶ່ງຕິດຢູ່ຮ່ອມທາງຢ່າງຢູ່ຕິກໂບດຂອງພວກເຮົາກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງຊື່ສັດນຳຕົວເອງ.’ ໂປສເຕີສ່ວນຫລາຍຈະກ່າວເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຊີວິດ. ແຕ່ຫລັກທຳ ກ່ຽວກັບຄວາມຊື່ສັດນີ້ ເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງພັດທະນາ.

“ບາງຄົນກໍອອມຮັບວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຜິດສິນທຳທີ່ຈະບໍ່ຊື່ສັດໃນສິ່ງໃຫຍ່ໂຕ ແຕ່ເຊື່ອວ່າການບໍ່ຊື່ສັດກັບ ສິ່ງເລັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ສຳຄັນ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງບໍລະຫວ່າງການບໍ່ຊື່ສັດທີ່ກ່ຽວກັບເງິນພັນໂດລາ ຫລື ເງິນພຽງສິບເຊັນເທົ່ານັ້ນ? ... ມີລະດັບຂອງຄວາມບໍ່ຊື່ສັດບໍ່, ອີງຕາມຈຳນວນຫລາຍ ຫລື ນ້ອຍ?”

ປະທານຮັນເທີໄດ້ສອນວ່າ: “ຖ້າເຮົາຢາກມີພຣະອາຈານ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ, ເຮົາຈະຕ້ອງຊື່ສັດນຳຕົວເອງ, ຊື່ສັດນຳພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນຳເພື່ອນມະນຸດ. ແລ້ວເຮົາຈະມີຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງ.”⁵

ເມື່ອເຮົາຊື່ສັດໃນທຸກສິ່ງ, ໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ, ແລ້ວເຮົາຈະປະສົບຄວາມສະຫງົບໃນຈິດໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຳນຶກ. ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາຈະເພີ່ມພູນຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະມັນຂຶ້ນກັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ແລະ ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມາຈາກການເປັນຄົນຊື່ສັດຄືວ່າ ເຮົາຈະສາມາດມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເປັນເພື່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເປັນຄົນຊື່ສັດຫລາຍຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງ:

“ຄົນໜຶ່ງ ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ໄປລັກເອົາໝາກສາລີຈາກທົ່ງຂອງຄົນຂ້າງບ້ານ. ລາວໄດ້ພາລູກຊາຍນ້ອຍ ຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄປນຳລາວເພື່ອນັ່ງຍາມຢູ່ແຄມຮົ່ວ ເພື່ອຈະໄດ້ສັນຍານບອກລາວຖ້າຫາກມີຄົນຢ່າງ ມາແຖວນັ້ນ. ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ໂດດຂ້າມຮົ່ວພ້ອມກັບຖົງຈັບໄວ້ຢູ່ໃນມື, ແລະ ກ່ອນຈະເຂົ້າເຖິງປ່າສາລີ ລາວໄດ້ຫລຽວໄປອ້ອມຮອບ, ຫລຽວທາງນັ້ນ ແລະ ທາງນີ້, ແລະ ກໍບໍ່ເຫັນຄົນໃດ ແລະ ພວມ ຈະຫັກຝັກສາລີໃສ່ຖົງ. ... [ແຕ່ທ້າວນ້ອຍໄດ້ເອີ້ນໃສ່ພໍວ່າ]:

“ພໍ່ເອີຍ, ມີບ່ອນໜຶ່ງທີ່ພໍ່ບໍ່ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງເທື່ອ!... ພໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນເທິງ.”⁶

ເມື່ອເຮົາຄິດຈະເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນ, ເຮົາອາດຄິດວ່າ ຄົນອື່ນຈະບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເລື່ອງທີ່ເລົ່າມານັ້ນ ເຕືອນເຮົາວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກສະເໝີ, ແລະ ເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຄົນຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງ. ຄວາມຮູ້ນີ້ຈະຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພະຍາຍາມດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ວ່າ: “[ເຮົາ] ເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ.”

ຫລັກທຳຂໍ້ທີສອງໄດ້ສອນຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມແມ່ນ “ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໃນ ຄວາມເປັນຈິງ.” ປຶ້ມວັດຈະນະນຸກົມໄດ້ອະທິບາຍຄຳວ່າ “ຈິງ” ຄືການເປັນຄົນ “ຍືດໝັ້ນ,” “ຈົງຮັກພັກດີ,” “ຖືກຕ້ອງ,” ຫລື “ປາດສະຈາກການເອ່ນອຽງ.”⁷

ປຶ້ມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກອ່ານປຶ້ມຫົວໜຶ່ງ ເປັນປຶ້ມເກົ່າແກ່ຂອງອັງກິດຊີ, *ເຈນ ໄອຣີ*, ແຕ່ງໂດຍ ຊາລີອດ ບະຣັອນ ພິມຈຳໜ່າຍໃນປີ 1847. ຄົນສຳຄັນໃນປຶ້ມຫົວນັ້ນເປັນຍິງໜຸ່ມຊື່ນາງ, ເຈນ ໄອຣີ, ທຸກຍາກລຳບາກ ຫລາຍທີ່ສຸດ, ເປັນລູກກຳພ້າຜູ້ພະຍາຍາມຍືດໝັ້ນກັບຄຳວ່າ “ເປັນຄົນຈິງ.” ໃນເລື່ອງນີ້, ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຊື່ທ່ານຣ໌ເຈສເຕີ, ຮັກນາງໄອຣີ ຫລາຍທີ່ສຸດແຕ່ບໍ່ສາມາດແຕ່ງງານກັບນາງ. ແລ້ວ, ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ນາງ ໄອຣີຍ້າຍມາຢູ່ກັບລາວໂດຍບໍ່ຕ້ອງແຕ່ງງານກັບລາວ. ນາງໄອຣີກຮັກ ທ່ານຣ໌ເຈສເຕີຄືກັນ, ແລະ ບາງເທື່ອນາງກໍຄິດໃນໃຈວ່າ, “ແມ່ນໃຜຊົມມາເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳເຈົ້າ? ຫລື ມີໃຜແດ່ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເພາະສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດລົງໄປ?”

ບໍ່ດົນນາງເຈນກໍໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃນໃຈວ່າ: “ເຮົາເປັນຫວ່າງເປັນໄຍນຳຕົວເອງ. ເມື່ອເຮົາຢູ່ຄົນດຽວ, ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ໃດ, ບໍ່ຮັບການຄຳຊູຫລາຍເທົ່າໃດ, ແລ້ວເຮົາຈະນັບຖືຕົວເອງຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຈະຮັກສາກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້; ... ກິດ ແລະ ຫລັກທຳບໍ່ແມ່ນສຳລັບເວລາ ຖ້າມັນບໍ່ມີ ການລ້ຽວ: ມັນແມ່ນສຳລັບຊ່ວງເວລາເຊັ່ນນີ້. ... ຖ້າເຮົາລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດໃນຍາມ ທີ່ສະດວກທີ່ຈະເຮັດ ແລ້ວພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນຈະມີຄຸນຄ່າແນວໃດ? ພຣະບັນຍັດມີຄຸນຄ່າ—ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຊື່ອຕະຫລອດມາ. ... ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຄິດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ເປັນສິ່ງທີ່ ເຮົາຍິດໝັ້ນໃນເວລານີ້: ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໄປມາ.”⁸

ໃນຊ່ວງທີ່ນາງຖືກລໍໃຈ, ນາງເຈນ ໄອຣິ ໄດ້ຈົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງ, ນາງໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນກິດທີ່ ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ແລະ ນາງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໄປມາໃນການຕ້ານທານກັບການລໍໃຈນັ້ນ.

ການຈົງໃຈຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ—ເຖິງແມ່ນການເຮັດນັ້ນຈະບໍ່ມີຄົນນິຍົມ, ຫລື ງ່າຍ— ແຕ່ມັນຈະຮັກສາເຮົາໃຫ້ປອດໄພຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ພາໄປຫາຊີວິດນິລັນດອນຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ຮູບແຜ່ນນີ້ທີ່ແຕ້ມໂດຍຍິງໝູ່ຄົນໜຶ່ງຜູ້ປາຖະໜາຢາກມີຄວາມສຸກ ທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຕະຫລອດການ.

ການເປັນຄົນຈົງກັຍງຸ່ງປ່ອຍໃຫ້ເຮົາເປັນຜົນກະທົບໃນທາງດີຕໍ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນນຳອີກ. ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ຄົນໃຈກ່ຽວກັບຍິງໝູ່ຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຈົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງ, ໄດ້ເປັນຜົນກະທົບໃນທາງດີຕໍ່ຍິງໝູ່ອີກຄົນໜຶ່ງ.

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ, ນາງຄິສຕີ ແລະ ນາງເຈນ ໄດ້ເອົາຫ້ອງຮຽນຮ້ອງເພງນຳກັນຢູ່ເມືອງເຫີດ, ລັດເທັກຊັດ. ມີເທື່ອໜຶ່ງ, ນາງເຈນໄດ້ຍິນນາງຄິສຕີເວົ້າລົມກັບໝູ່ຂອງນາງກ່ຽວກັບສາສນາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຫລາຍຢ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເລື່ອງໃນພຣະຄິສຕີຕະທຳຄຳພີທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ. ບໍ່ດົນມານີ້, ຫລັງຈາກໄດ້ຕິດກັບນາງຄິສຕີຄືນອີກ, ນາງເຈນໄດ້ເລົ່າວ່າ:

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຈົ້າກັບໝູ່ຂອງເຈົ້າເວົ້າລົມກັນ, ສະນັ້ນ ຕອນຍາມຄິດສະມັດ ຂ້ອຍຈຶ່ງບອກພໍ່ແມ່ວ່າຂ້ອຍຢາກໄດ້ປຶ້ມພຣະຄິສຕີຕະທຳຄຳພີເປັນຂອງຂວັນຄິດສະມັດ. ຂ້ອຍກໍໄດ້ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນອ່ານມັນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເສັ້ນທາງແຫ່ງສາສນາຂອງຂ້ອຍ ແລະ ເລີ່ມຊອກຫາສາສນາຈັກ ທີ່ແທ້ຈິງ. ... ສິບສອງປີຜ່ານໄປ. ໃນລະຫວ່າງເວລານັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຫລາຍໆໂບດ ແລະ ໄດ້ໄປໂບດເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ຍັງໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າຍັງມີສິ່ງອື່ນອີກຫລາຍຢ່າງ. ຄົນໜຶ່ງ, ຂ້ອຍໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງ ແລະ

ອະທິຖານຂໍໃຫ້ຮູ້ ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດ. ຄົນນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ຝັນເຫັນເຈົ້າ, ຄຣິສຕີ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນເຈົ້ານັບແຕ່ພວກເຮົາ
ໄດ້ຮຽນຈົບ ໂຮງຮຽນອຸດົມ. ຂ້ອຍຄິດວ່າ ມັນເປັນຄວາມຝັນທີ່ແປກໆ, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອົາໃສ່ໃຈ.
ຂ້ອຍໄດ້ຝັນເຫັນເຈົ້າອີກສາມຄົນຕິດຕໍ່ກັນ. ຂ້ອຍໄດ້ນັ່ງຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຝັນນັ້ນ. ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າເຈົ້າເປັນ
ຄົນມ່ວນ. ຂ້ອຍໄດ້ເປີດເບິ່ງເວບໄຊ້ຂອງສາສນາຈັກມ່ວນ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ຂ້ອຍເຫັນແມ່ນ
ກົດພຣະວາຈາແຫ່ງ ປັນຍາ. ແມ່ຂ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປດ້ວຍໂລກມະເລັງປອດສອງປີກ່ອນ. ລາວສູບຢາ ແລະ
ເມື່ອໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບກົດພຣະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ ມັນຕຳຫຼົວໃຈຂ້ອຍ. ຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍໄດ້ໄປຢາມພໍ່.
ຕອນຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ຫ້ອງ ຮັບແຂກຂອງເພິ່ນ, ຂ້ອຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອະທິຖານ. ຂ້ອຍຖາມວ່າຂ້ອຍຄວນໄປໃສ ແລະ
ເຮັດຫຍັງ. ທັນໃດນັ້ນ, ຂ່າວໂຄສະນາຂອງສາສນາຈັກຂອງເຈົ້າໄດ້ປະກົດຂຶ້ນຢູ່ໃນຈໍໂທລະທັດ.
ຂ້ອຍໄດ້ຂຽນ ເອົາເລກໂທລະສັບ ແລະ ໂທໄປໃນຄືນນັ້ນ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ໂທມາຫາຂ້ອຍ ແລະ
ສາມມື້ຕໍ່ມາ ໄດ້ຖາມຖ້າຫາກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະເອົາປຶ້ມພຣະຄຳພີມ່ວນມາໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ບໍ່.
ຂ້ອຍຕອບວ່າ, ‘ມາໄດ້.’ ແລ້ວຂ້ອຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາສາມເດືອນເຄິ່ງຈາກນັ້ນ. ສອງປີຕໍ່ມາ
ຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບສາມີຢູໂບດ. ພວກເຮົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນຢູ່ພຣະວິຫານດາລັສ. ຕອນນີ້
ພວກເຮົາເປັນພໍ່ແມ່ຂອງລູກນ້ອຍທີ່ໜ້າຮັກສອງຄົນ.

“ຂ້ອຍຢາກຂອບໃຈເຈົ້າ, ຄຣິສຕີ. ເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ. ເຈົ້າດີກັບທຸກຄົນ ແລະ
ມີຄຸນນະທຳ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສອນຂ້ອຍ ແລະ ໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້ອຍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້
ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຄົນທີສາມຂອງຂ້ອຍ. ເຈົ້າໄດ້ເພາະປູກເນັດພິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃນໃຈຂ້ອຍ
ຜ່ານການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ອຍດີຂຶ້ນແທ້ໆ. ບັດນີ້ ຂ້ອຍມີຄອບຄົວ
ນິລັນດອນ. ລູກຂອງຂ້ອຍຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນກັບຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະກິດຕິຄຸນອັນສົມບູນ. ມັນເປັນພອນ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບ. ເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍນຳພອນນັ້ນມາສູ່ຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.”

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕໍ່ຫາບາງ, ຄຣິສຕີ ເວົ້າວ່າ, “ບາງເທື່ອ ຂ້ອຍຄິດວ່າ ເຮົາໄດ້ຍິນຄຸນລັກສະນະ
ກ່າວເຖິງໃນຫຼັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ສິບສາມ, ແລະ ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າໜ້າໃຈຫລາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ,
ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຕາມຕົວຢ່າງ
ຂອງພຣະຄຣິດ, ແລ້ວເຮົາຈະສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້. ... ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັນກັບອຳໂນນ ຢູ່ໃນ ແອວມາ
ບົດທີ 26 ຂໍ້ທີ 3 ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ, ‘ແລະ ນີ້ຄືພອນທີ່ປະທານໃຫ້ເຮົາ, ວ່າເຮົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນ
ເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອນຳວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນມາ.’”

ມັນເປັນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວອອກມາວ່າ
“ເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ,” ແຕ່ພວກເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດຕາມຄຳສັນຍານັ້ນແຕ່ລະມື້.
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພະລັງ, ຄວາມຮັກ, ແລະ ພອນຂອງພຣະບິດາ

ເທິງສະຫວັນຈະມາຄຳຊົມພວກເຮົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາເຮັດວຽກງານທີ່ແຕ່ລະຄົນພວກເຮົາ
ຖືກສົ່ງມານີ້ເພື່ອໃຫ້ເຮັດ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Thomas S. Monson, “Looking Back and Moving Forward,” *Liahona*, May 2008, 90.
2. *True to the Faith* (2004), 84.
3. ເບິ່ງ ອົບພະຍົບ 20:15–16.
4. *ຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ* (2009), 139.
5. Howard W. Hunter, “Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, “Forgot to Look Up,” *Scott’s Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. See *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “true.”
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), 356.